

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.449 van 19 januari 2001
in de zaak A. 91.466/VII-21.205.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9050 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 2 mei 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere

procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE , die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op respectievelijk 2 januari 2000 en 30 augustus 1999 en verklaren zich vluchteling op respectievelijk 5 januari 2000 en 31 augustus 1999.

1.2. Op 20 januari 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van XXX is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 23 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Albanees machtig is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een etnische Albanees uit Kosovo (Joegoslavië), meerbepaald uit Llaushë zou zijn. Op 10 april 1999 zou hij, samen met zijn echtgenote, zijn broer en diens verloofde, door de politie uit zijn dorp verjaagd zijn, waarna zijn huis zou zijn afgebrand. Betrokkene zou toen samen met zijn echtgenote, zijn broer en diens verloofde naar Albanië gevlucht zijn. Op 25 augustus 1999 zouden zijn echtgenote (XXX), zijn broer en diens verloofde (S. S. en A.) reeds vanuit Albanië naar België gevlucht zijn, terwijl betrokkene zelf in Albanië zou zijn achtergebleven. In oktober 1999 zou hij naar Kosovo, meerbepaald naar zijn dorp (Llaushë) zijn teruggekeerd. Omdat hij in Llaushë geen hulp kon vinden om zijn vernielde huis opnieuw op te bouwen, zou hij reeds na twee dagen naar Albanië zijn teruggekeerd. Op 2 januari 2000 zou betrokkene uiteindelijk ook naar België zijn gevlucht, waar hij op 5 januari 2000 asiel aanvraagde. Betrokkene verklaarde verder ook nog dat zijn broer en diens verloofde sindsdien met onbekende bestemming vertrokken zijn.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Sinds betrokkene eerste vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst.

Het feit dat betrokkene niet meer over een woning beschikt in Kosovo is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van XXX is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 23 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Albanees machtig is.

Volgens haar verklaringen steunt betrokkene haar asielaanvraag op de door haar echtgenoot, Spahia

Sami, aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd, kan ten aanzien van betrokkene evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister. zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat luidt als volgt :

"Schending van het artikel 1,A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat de beslissing door verweerder genomen ten aanzien van verzoekster niet afdoende gemotiveerd is.

Dat verweerder in deze beslissing stelt dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op deze ingediend door haar echtgenoot, verzoeker. Aangezien een bevestigende beslissing genomen werd ten aanzien van verzoeker, besluit verweerder, kan evenmin ten aanzien van verzoekster gesteld worden dat zij haar land van herkomst verliet uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat evenwel uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal wel degelijk blijkt dat verzoekster ook op eigen motieven haar asielaanvraag heeft gesteund, meer bepaald op grond van het feit dat zij uit Kosovo wegens haar Albanese origine verdreven werd. Dat het absoluut niet kan volstaan de asielaanvraag van verzoekster af te wijzen louter en alleen op grond van de motivatie dat haar asielaanvraag gesteund was op de argumenten gebruikt door haar echtgenoot bij diens asielaanvraag wanneer zonder enige betwisting vaststaat- dat verzoekster zelf eveneens wegens haar origine in haar land vervolgd werd.

Dat de argumenten van verzoekster gesteund op haar etnische origine in de bestreden beslissing niet behandeld noch weerlegd, noch getoetst werden aan de Vluchtelingenconventie.

Dat derhalve de beslissing door verweerder genomen ten aanzien van verzoekster niet afdoende gemotiveerd is.

Dat verder verweerder in zijn beslissing genomen ten aanzien van verzoeker stelt dat verzoekers vrees gezien de gewijzigde situatie in Kosovo (onder internationaal toezicht) niet meer actueel is en dat socio-economische redenen (verzoekers beschikken er niet meer over een woning) niet onder het

toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. Dat deze beslissing in geval afdoende gemotiveerd is.

Dat immers het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door verweerder verwaarloosd werd.

Dat de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992» in tal van paragrafen de het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38 : «Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération».

Par. 40 : «La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur» en par. 52. : «Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé».

Dat verzoeker getuige was van een door de Serviërs gevoerde bloedige repressiecampagne en gewelddadige verdrijving uit zijn land. Dat verzoeker door de Serviërs bedreigd werd. Dat hij nog steeds angst heeft voor een definitieve terugkeer naar zijn land.

Dat bovendien verzoekers angst bevestigd wordt door de vaststelling dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft.

Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 24.02.2000 "Navo bezorgd over Servische troepenopbouw nabij Kosovo", stuk 2).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in Kosovo opnieuw opblaait (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 14.02.2000 "Etnisch geweld laait weer op in Mitrovica" stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International "Federal Republic of Yugoslavia (Kosovo). Update from the field", dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in Kosovo momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 3).

Het rapport stelt in Kosovo een "disturbing increase in human rights abuses (p. 1) vast, verder "there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in Kosovo" (p. 2) en "there has been a marked increase in criminality in Kosovo and the administration has been unable to establish a functioning judicial system" (p. 4)

Dat, gezien de huidige politiek onzekere toestand in zijn land en gezien de bloedige oorlog die er plaats heeft gevonden waarvan hij getuige was, verzoeker bij een terugkeer naar zijn land vreest opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat derhalve de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker niet afdoende gemotiveerd is, omdat verweerder met alle elementen van de zaak (subjectieve element van verzoekers vrees en de politieke toestand de facto in Kosovo) geen rekening hield.

Dat door een bevestigende beslissing verzoekers te betekenen, door verweerder de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 geschonden worden, daar verzoekers bij een terugkeer naar Kosovo nog steeds vrezen voor vervolging wegens hun origine.";

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal als motief doet gelden dat de verzoekende partijen in hun verklaringen geen feiten of elementen aanhalen waaruit een risico op persoonlijke en systematische vervolging blijkt; dat de ingeroepen vrees van de verzoekende partijen, met name de oorlog in Kosovo, niet meer actueel is; dat overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst; dat het verlies van hun woning, een probleem van socio-economische aard is, welke als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie ressorteert; dat derhalve op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet onder toepassing van de Conventie van Genève vallen;

Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster in haar verklaring voor de Commissaris-generaal doorslaggevende elementen

aanvoert die verschillen van de motieven die haar echtgenoot heeft aangevoerd met betrekking tot zijn asielaanvraag; dat de medische behandeling die verzoekster in België ondergaat, vreemd is aan de asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal derhalve kon vaststellen dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op deze ingediend door haar echtgenoot; dat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat verzoekster kennis heeft van de motivering van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot; dat deze beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat derhalve aan het doel van de motiveringsplicht is voldaan doordat verzoekster kennis kon hebben van de motieven; dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien januari tweeduizendeen,
door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
M . M I L O J K O W I C ,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.